

TURINYS

PIRMAS NUOTYKIS	7
VEIKĖJAI	8
1. ALBINA, PAS MANE!	10
2. PAMOKOS ŠEŠTADIENIAIS?	22
3. RAUDONŲJŲ TIBETO MASTIFŲ PAVADĖLIS	34
4. EIK ČIA, TU MILIJONŲ VERTA IŠGAMA!	42
5. DABAR ARBA NIEKADA ...	54
6. PILNA DĖŽĖ PLIUŠINIŲ ŠUNIUKŲ	66
7. AAAI, AJAAI!	76
8. ŽIURKĖ SU TAVIMI KALBA?	90
9. MOKYTOJAS DETEKTYVAS	100
10. PONAS PING ČINGAS KAZLAUSKAS DUODA PARODYMUS	114

11. KVIETIMAS Į NUOTYKIUS	124
12. PASITARIMAS	130
13. PARŠAS TU, KIAULĖ!	140
14. ARBA FAKTAS KAIP BLYNAS	148
15. KAS ČIA VYKSTA, PO GALAIS?	154
16. MES RYTOJ BŪTI DAR TURTINGI!	164
17. NEGALI BŪTI...	168
18. SANDORIS DĖL MĖSOS KONSERVŲ	176
19. ŽIU... ŽIU... ŽIURKĖS!	186
20. BĖGIMAS MIESTO GATVĖMIS	194
21. KŪJIS KIAURAI DURIS	198
22. MAN KILO VIENA IDĖJA...	206
23. DU KEBABAI SU KINIŠKAIS ČESNAKINIAIS	210
24. A KOMANDA!	216

PIRMAS NUOTYKIS

Veikėjai

ADELE

DRAUGIŠKA, SMALSI
IR BENDRAUTI MĚGŠTANTI
MERGAITĖ!

NORS SVAJOJO
AUGINTI ŠUNĮ, ŽI DŽIAUGIASI
SAVO DRESUOTA
DEKORATYVINE ŽIURKE, KURIA

BEVEIK VISUR NEŠIOJASI
DRAUGE.
GYVENA SU MAMA IR TĚČIU.

AUGUSTAS

SAVYJE IR
PO DŽEMPERIO GORTUVU
DAŽNAI UŽSISKLENDEŠ
BERNIUKAS, DOMISI KEISTAIS
DALYKĖLIAIS, TOKIAIS KAIP
ATEIVIŪAI, BE TO, DAR GĖBA
SUSIKALBĖTI SU ŽIURKĖMIS!

GYVENA SU MOČIUTE.

ALBINA

SUMANI
DEKORATYVINĖ
ŽIURKĖ,
ADELĖS AUGINTINĖ
IR NEATSKIRIAMA
KOMANDOS DALIS.

ANTANAS

ADELĖS IR
AUGUSTO ISTORIJOS
MOKYTOJAS, MERGAITĖS
KAIMYNAS.

VAIKYSTĖJE SVAJOJO
TAPTI DETEKTYVU,

TAD MIELAI LEIDŽIAS;
PASCAPTINGUS
NUOTYKIUS DRAUGE
SU VAIKAIS.

MĖGSTAMIAUSIA FRAZĖ:

" FAKTAS
KAIP
BLYNAS. "

1 SKYRIUS

ALBINA,
PAS
MANE!

Adelė prie telefonspynės pridėjo magnetuką, ir tuoj pasigirdo pypsėjimas. Mergaitė pravėrė savo daugiabučio duris, įžengė vidun ir ėmė kopti laiptais.

– Kažką gavome? – tyliai paklausė savęs, kai eidama pro pašto dėžutes žvilgsniu stabtelėjo prie saviškės.

Smarkiau truktelėdama – šią paslaptį žinojo tik Adelė ir jos tėvai – mergaitė atidarė dureles, ir prie kojų lėtai nusileido reklaminė skrajutė.

– Tik dar viena reklama...

Adelė kilstelėjo skrajutę, ketindama namie ją išmesti, bet akis užkliuvo už nuotraukos.

– Kooooks grožis! – sušuko mergaitė.

Adelė atsisuko – tai buvo istorijos mokytojas Antanas, gyvenantis pora aukštų žemiau.

Mergaitė ėmė juoktis.

– Mhm, kaip suprantu, min-ty turėjai kažką kitą... – nunarino galvą mokytojas, o tada vėl pažvelgė į mergaitę. – Aa, paroda!

AR ŽINAI, KOKS ČIA SUO?

Mergaitė dar kartą pažvelgė į gražuolį, užimantį beveik visą skrajutę.

Mokytojas linktelėdamas
ištare savo jau vizitinę frazę,
dėl kurios tarp mokinių buvo ga-
vęs tiek Fakto, tiek Blyno, tiek Faktinio
Blyno pravardes.

- Aš skaitysiu trumpą paskaitą apie šios veislės istori-
ją, apie raudonuosius Tibeto mastifus.
- Tai štai kaip jis vadinasi, – linktelėjo Adelė.
- Jeigu ateisi, sužinosi jo kainą ir kitų įdomybių, –
mirktelėjo mokytojas.

Adelė nusijuokė.

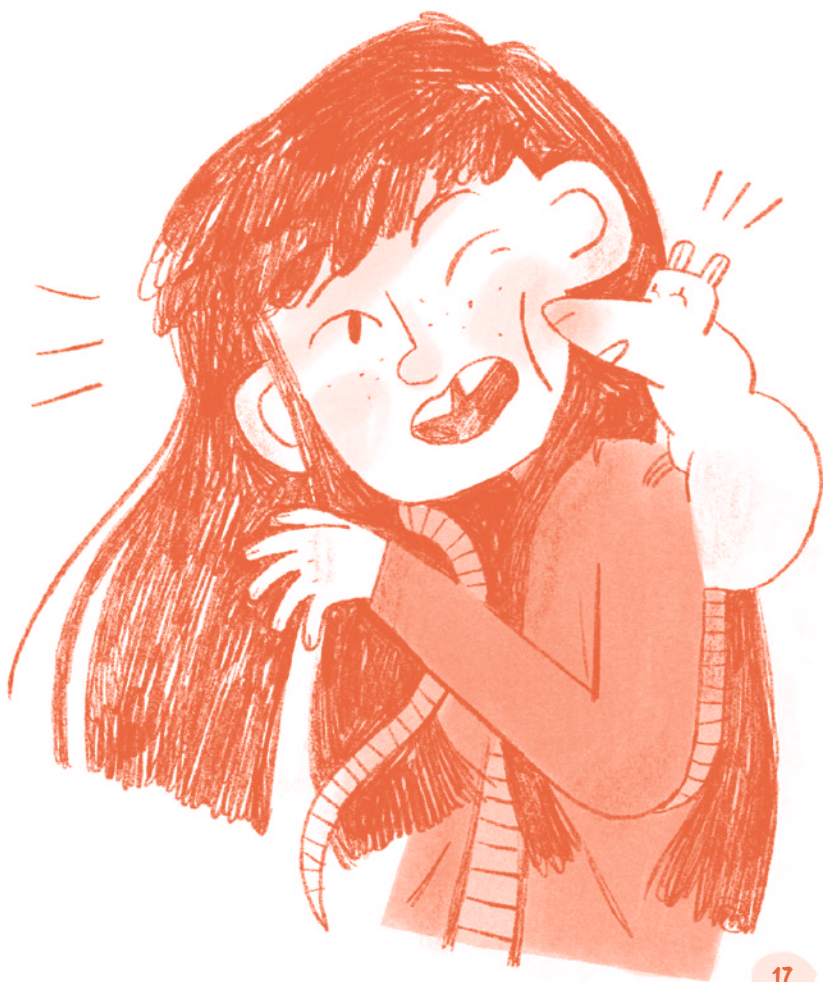
Mokytojas greitai dingo už savo buto durų, o Adelė dar kiek palypėjusi atsirakino ir savąsias.

Bet čia neatbėgo nei močiutė, nei sesuo, nei mama – išnirusi iš už kampo, mergaitės koja iki pat peties pakilo... balta žiurkė raudonomis akimis!

– Gerutė, gerutė Albė, – tarė Adelė, kol abi su žiurke baksnojosi nosimis.

Po mylimos močiutės mirties Adelė vis liūdėjo, negalėdama pripažinti, kad senelės nebėra. Mama ir tėtis visaip bandė nukreipti mergaitės mintis, pradedant dėže Adelės mėgstamiausių rūgščių guminukų, dėl ko jai vėliau taip suskaudo pilvą, kad porą dienų teko praleisti ligoninėje, ir baigiant išvyka į Legolendą Danijoje, kuris, kaip nuskridus paaiškėjo, jau dvi dienos buvo baigęs sezoną.

- Gal norėtum kokio gyvūno? -
syki Adelė išgirdo mamos klausimą.
- Gal katino? - pasiūlė tėtis.
- Gyvalazdės? - pasigirdo mamos
siūlymas.

Tėtis ir mama dar ilgokai vardijo pačius įvairiausius augintinius nuo skruzdėlių iki karvių, nuo sraigčių iki danielių, bet tarp jų Adelė niekaip neišgirdo savo mylimiausio.

– Šuns, – ištarė mergaitė, pagaliau radusi galimybę įsiterpti. Mama su tėčiu susižvalgė.
– O jeigu ką nors kita?
Mergaitė pakartojo:

- Šuns negalime turėti... – tarė
Adelės tėtis ir nulenkė galvą.

Mergaitę užplūdo keistas jausmas, tarsi liūdesys ir pyktis vienu sykiu, o tada ji, pati nesuprasdama kodėl, sušuko:

- Žiurkę, tada aš auginsiu žiurkę!
Ir nuliūdusi užsidarė kambarį...

Jau kitą dieną Adelė ėmė džiaugtis savo visai neplanuotu pasirinkimu – internete paskaičiusi apie tai, kokios dekoratyvinės žiurkės yra supratingos, kaip lengvai jas galima dresuoti ir kaip smarkiai jos prisiriša prie savo šeimininko, dėl aštraus proto mergaitė sumanė ją pavadinti močiutės garbei ir tuoj pat pradėti dresūros užsiėmimus!

O dabar, baigusi tradicinį pasisveikinimo nosimis ritualą, Adelė su Albina ant peties nuskubėjo tiesiai prie žiurkės narvo papildyti Albinos maisto indo.

